

La Pera: on es perd la pista d'en «Sabata»

L'anarquista de la Bisbal va morir en xocar amb el seu turisme contra un autocar de línia a principis de desembre

L'anarquista Josep Maria Bofill Condom, «Txema» o «Sabata».

El dilluns, 7 de desembre, es registrava un accident mortal a la carretera de la Pera (C-66). Un cotxe xocava frontalment contra un autocar de línia. Dins el vehicle hi anava Josep Maria Bofill Condom, conegut com Txema o Sabata. Un històric llibertari de la Bisbal amb una biografia digna de ser novel·lada. Va estar connectat a Bandera Roja, el PSUC, el MIL i els GARI. Exiliat i empresonat, sempre anarquista.

GIRONA | DDG

Els llibertaris estan de dol. El primer dilluns de desembre un històric anarquista de la Bisbal amb una biografia digna de cine va perdre la vida en xocar amb el seu cotxe contra un autocar [http://www.diaridegirona.cat/baix-emporda/2015/12/07/topada-frontal-a-utocar-cotxe-pera/756764.html] de línia a la C-66, al seu pas per la Pera. Tenia 62 anys i civilment se'l coneixia coma a Josep Maria Bofill Condom. Llibertàriament com Txema o Sabata, sobrenom que li va quedar després de perdre'n una l'any 1972 mentre fugia d'una càrrega policial a la zona universitària. L'escaramussa policial

venia a propòsit de la protesta que va liderar a la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat de Barcelona per contra l'apujada del preu del dinar al restaurant universitari.

Fill d'una família burgesa de la Bisbal d'Empordà, va canviar la seva vocació de convertir-se en missioner a l'Àfrica per la lluita llibertària quan li va caure a les mans un recull d'articles d'Heleno Saña titulats «L'anarquisme, de Proudhon a Cohn Bendit», segons ha testimoniats recentment el seu company de lluita Miquel Dídac-Piñero a La Directa.

Incoformista, no militava enlloc però estava amb tots: Bandera Roja, el PSUC, els trotskistes, el sindicat d'Estudiants Llibertaris, el MIL (Moviment Ibèric d'Alliberament) de Salvador Puig Antich [https://ca.wikipedia.org/wiki/Salvador_Puig_i_Antich] i els GARI (Grups d'Acció Revolucionària Internacionalista).

El seu compromís ideològic el va dur a l'exili i la presó, aquí i a Suècia. La primera vegada va ser el 1973, quan va ser detingut a Girona per haver fet unes pintades a la Universitat en protesta per la mort de l'obrer de la Central Tèrmica del Besòs, Manuel Fernández Marqués, assassinat per la policia franquista.

S'hi va estar dos mesos i després es va exiliar a França per evitar una condemna del Tribunal d'Ordre Públic, que el volia empresonar per negar-se a fer el servei militar. L'acullen a Tolosa alguns exiliats de la CNT entre els quals hi havia Federica Montseny i Hortensia Torres i després es matricula al Centre Universitari Experimental de Vincennes, on tornarà a coincidir amb Dídac-Piñero quan aquest fugi d'Espanya el curs del 74-75.

Aquella tardor es munta un comitè de solidaritat amb els presos del MIL, «Sabata» se'n va a Tolosa i es bolca en l'edició de llibres del Maig del 37 que passa a Espanya amb dos companys. Com que no sabia disparar, ell es posava al volant del cotxe i la seva companya de lluita, al revòlver.

Després de l'execució de Puig Antich, «Sabata» s'integra als GARI i es dedica a inspeccionar les catacumbes de París per saber com moure's sota terra en cas d'insurrecció revolucionària. Però al cap de poc temps el tornen a empresonar perquè algú l'havia denunciat per un atracament. Es va passar 23 dies fent vaga de fam i va acabar amnistiada amb condició de pres polític.

No va passar gaire temps que va acabar en una presó sueca, i va confessar en una entrevista que necessitava tres o quatre milions de pessetes per tornar a Espanya i fundar una escola llibertària. A Suècia s'hi va estar un any i al 78 va tornar a Espanya per instal·lar-se a Canàries.

De cul inquiet, va marxar a Nicaragua el 1988 a fer de professor quan la revolució sandinista arribava al seu final i d'allà va baixar a Veneçuela i va acabar vivint a Colòmbia, on va fer de guia turístic i va establir alguns contactes amb les FARC. L'any 2000, quan ja exercia de professor a Colòmbia, es va posar del costat dels indígenes en adonar-se de la corrupció que imperava i va arribar a assegurar en una entrevista realitzada l'any 2011 al Pèssol Negre que hi havia carteres que s'havien fet diverses vegades -pressupostàriament- però seguien sense ser-hi.

L'any 2001 es va veure obligat a tornar a Espanya definitivament perquè la seva mare s'havia posat malalta. Una vegada retornat a l'Empordà, sembla que tenia intenció d'arrelar-hi temps perquè es va afiliar a CGT [<http://www.cgtcatalunya.cat/>] i es va vincular a l'Ateneu Llibertari de la Bisbal. Un nòmada revolucionari de soca-rel. Fins al final.

En motiu de la seva mort, la CGT ha penjat diversos videos en què veïns, amics o companys de lluita relaten la

seva relació amb Josep Maria Bofill

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2015/12/18/pera-perd-pista-den-sabata/758456.html?utm_source=rss